

ξης τοῦ μαρκησίου, κίμοφυρτος ἐκ τῆς πληγῆς τῆς μάστιγος τοῦ ἠνιόχου. Τὸν τόπον τον εὔρε καὶ τον κατεπάτησε διὰ τῶν ποδῶν του, ὡς θέλων νὰ ἐξαλείψῃ ἕχνος τι ὕπερ αὐτὸς μόνος διέκρινεν. Οὕτω δὲ σύννουσ καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἀνέβη τὴν κλίμακα, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ ἀνακύψας εἶδεν ἐνώπιόν του ἰσταμένην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τὴν κόρην Κλαίρεφόν.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἀντωνίας τὸν ἀφώπλισεν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ταπεινούμενον, διότι κατενόησεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν μόνον ὑπολειπόμενον ἀντίπαλον καθ' οὗ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ παλαίσῃ, κατενόησεν ὅτι δὲν κατέληξεν ἢ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κλαίρεφόν πάλιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΒΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Ε'

— Ἠξέυρετε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, πῶς δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τοὺς καταδικασμένους εἰς τὴν Ροκέταν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν ἄδεια. Ὁ Πήγασος, ἂν καὶ εἶνε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν κάμερα τοῦ κυρίου Λουδοβίκου, ἔχει ὅμως κάθε ἡμέραν εἰδήσεις δι' αὐτόν. Εἶνε πονηρός, ὁ γέρω Πήγασος μου, ἂν καὶ δὲν φαίνεται. Εὗρηκε τὸν τρόπον νὰ κάμῃ φιλίαν μὲ ἓνα κλητῆρα τῆς φυλακῆς. Αὐτὴ ἡ φιλία τοῦ κοστίζει κάθε ἡμέραν μιὰ λίτρα κρασί, ἀλλ' ἀξίζει τέσσαρες, διότι μαθαίνει ὅ,τι κάμνει τὸ παιδί σας. Ἀπόψε ἀκόμη εἰς τὰς ἑξ ἡμέρας, μέσα εἰς τὸ κρασοπουλεῖο, τὸ ὅποιον εὕρεται εἰς τὴν ἄκρη τοῦ βουλευθάρτου Μενιλμονταν, ἀντικρυ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Πέρ-Λασέζ, ὁ φύλακας τοῦ εἶπε πῶς ὁ κύριος Λουδοβίκος ἐπέβη τὸν καιρὸν του γράφοντας.

— Γράφων! ἐπανελάθεν ὁ γέρω Λεκὸκ μετ' ἀνησυχίας.

Διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ὁ δυστυχῆς υἱὸς του ἐνεπιστεύετο ἐπὶ τοῦ χάριτος τὰς ἐντυπώσεως αὐτοῦ ὡς καταδίκου, ἔτρεμε δὲ φοβούμενος μήτοι κάμωσι χρῆσιν κατ' αὐτοῦ ἀπερισκέπτων φράσεων, ἅς ἢ ἀπελπίσῃ ἠδύνατο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδὲν χάνεται ἐν τοῖς δεσμοφτηρίοις, ὅτι ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ ὅπως ἀναγνώσῃ τὰς γραπτὰς ὁμολογίας, ὅπως ὑπάρχουσιν ὄτα ὅπως ἀκούσῃ τὰς προφορὰς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, φαίνεται ὅτι γράφει γράμματα εἰς τὴν φιλενάδα του... ἐκείνην ποῦ κάθεται εἰς τὴν Βουλώνην... δυστυχισμένο κοριτζί! Ὅταν συλλογίζωμε πῶς ἐγὼ εἶμαι ἀφορμὴ καὶ

εὕρεται λυπημένη. καθὼς καὶ ὁ κύριος Λουδοβίκος, μού ἔρχεται νὰ δέσω μιὰ πέτρα στὸν λαιμὸ καὶ νὰ πέσω στὸν ποταμὸ. Φαίνεται τόσον καλὴ! Ἄν' ἔξερατε πῶς μ' ἐδέχθηκε, ἐμένα ὁ ὅποιος ἐπήγαινα νὰ συλλάβω τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς!

— Σιωπὰ! ἀνέκραξεν ὁ γέρω. Βλέπετε ὅτι μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν.

— Συμπάθησέ με, ἀρχηγέ, διότι δὲν τὸ θέλω. Ἔχω πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια μου ἐκείνη τὴ σκηνή, καὶ λησμονῶ πῶς σας κάνω νὰ λυπᾶσθε ὅταν σας τὴν θυμίζω.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἦτο τοσοῦτ' ἀσθενῆς, ὥστε μετὰ δυσκολίας θὰ ὑπεκρίνετο ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναβῶθ. Εὐτυχῶς, ὁ Τολβιάκ δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτὸν κλαίοντα.

— Σοῦ εἶπεν ὁ Πήγασος τί ἔλεγαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λουδοβίκου; ἠρώτησε, πειρώμενος νὰ καταστείλῃ τὴν λύπην του.

— Μάλιστα, μοῦ εἶπε πῶς τρέχουν κἀποια φήμει, ἀπῆντησεν ὁ Πιεδούσης μετὰ δυσκολίας. Εἰς τὸ σπῆτι, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ροκέταν, λέγουσ πῶς ἂν ἀπορριφθῇ ἢ ἀναίρεσις, ἢ δουλειὰ θὰ χαλάσῃ... διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἔκαμε πολὺν κρότον μὲ τὰς ἐφημερίδας... καὶ ἀκόμη, διότι ὁ υἱὸς σας εἶνε ἓνας κύριος. Λέγουσ μάλιστα πῶς ἂν τοῦ χαρίσουν τὴν ποινὴν, αὐτὸ θὰ κάμῃ νὰ φωνάξῃ ὁ κόσμος... θὰ φλυαρήσουν πῶς ὁ νόμος δὲν εἶνε ὅμοιος δι' ὅλους... καὶ ἄλλαις ἀνοησίες! Ἄν θέλουν ὁ νόμος νὰ εἶνε ὅμοιος, δὲν πρέπει νὰ σκοτώσουν ἓνα κατὰδικον ἐπειδὴ ἔχει εἰσοδήματα. Ἐπειτα τοὺς δύο τελευταίους καταδίκους τοὺς ἐλάφρωσαν τὴν ποινὴν των, καὶ τότε θὰ γείνουσ τρεῖς κατὰ σειράν. Φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται συχνά.

— Ὁραία δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐξαρτᾷ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον χάριτος, τῆς ὁποίας ἔτυχον οἱ πρὸ αὐτοῦ καταδικασθέντες, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κύριος Λεκὸκ.

Εἶτα ἐπανελάθε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Πόσος καιρὸς νομίζουσι ὅτι μᾶς μένει ἀκόμη;

— Ἐνὰς μῆνας, ἀρχηγέ, ἐπιθύρουν ὁ Πιεδούσης. Ἔχουσι σήμερα πέντε Μαίου... ἢ ἀναίρεσις δὲν θὰ δικασθῇ προτῆτερα ἀπὸ ταῖς πρώταις ἡμέραις τοῦ Ἰουνίου, ἐκτὸς ἂν....

— Τελείως.

— Ἐκτὸς ἂν δώσουν ἰδιαιτέρας διαταγὰς διὰ νὰ κάμουν γρήγορα οἱ δικασταὶ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ γαστροῦ... τὴν ἔξευρετε... αὐτοῦ ποῦ ἐφαρμάκωσε μιὰ γυναῖκα, εἶνε τώρα καμμιὰ δωδεκαετῆς χρόνια... αὐτὴ ἐτελείωσε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας....

— Ὁκτὼ ἡμέραι! ἐπανελάθε φρικτῶν ὁ γέρω. Ὁχι... ὀχι... Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φονεύσουν τὸ παιδί μου, πρὶν κατορθώσω τὰ πάντα ὅπως τὸν σώσω... Διὰ μέσου τοῦ Πήγασου θὰ μανθάνῃς ὅ,τι συμβαίνει... ἂν ἐπισπεύσουν τὴν στιγ-

μὴν θὰ μὲ εἰδοποιήσης... θὰ γράψω εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν, θὰ ὑπογράψω μὲ ἄλλο ὄνομα, καὶ θὰ τοῦ ὑπόσχομαι ἀνακαλύψεις... ἢ ἐπιστολὴ θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν... καὶ θ' ἀναγκασθῶν νὰ περιμένουν τὴν ἀφιξίν ἑνὸς μάρτυρος, τοῦ ὁποίου ἢ καταθέσις ἠμπορεῖ νὰ τὰ μεταβάλῃ ὅλα... θὰ κερδίσωμεν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καιρὸν... καὶ ὁ καιρὸς εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ Λουδοβίκου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ὠθήσουν τὰ πράγματα, διότι καταλαμβάνουσι ὅτι μένουσ ἀκόμη ἀμφιβολία. Τὸ Ἀκυρωτικὸν δὲν δικάζει πρὸς μόνον ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ οἱ δικασταὶ οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν αὐτὸ εἶνε ἄνθρωποι, καὶ ἂν νέαι ἀποδείξεις ἐφανέρωσαν τὴν ἀθωότητα τοῦ Λουδοβίκου, θὰ ἠμποροῦσαν ν' ἀνακαλύθουν τοὺς ἐσφαλμένους τύπους τῆς διαδικασίας.

Ὁ Πιεδούσης εἶσα.

Ἐσκέπτετο ὅπως ὁ γέρω Λεκὸκ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδόλως ἐβανκαλιζέτο ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, καὶ δὲν ἐπέμενεν ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν ἦτο ἔνοχος.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐκ συγκαταβάσεως μᾶλλον ἢ ἐκ πεποιθήσεως, χρειάζεται ἓνας κτύπος ποῦ νὰ κάμῃ κρότον. Ἄν ἠμπορούσαμε, παραδείγματος χάριν, νὰ ζετρουπώσωμε κανένα μάρτυρα, ὁ ὅποιος νὰ ὀρκισθῇ, πῶς εἰς τὸ σπῆτι τῆς Ἀγγλίδος ἐπήγαινε ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος δὲν ἦταν ὁ κύριος Λουδοβίκος, μήτε ὁ ἔμπορος ποῦ ἐσκότωσαν....

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἀκούσε. Τὸν μάρτυρα αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πιστεύσῃ τότε κανεὶς, ἀφοῦ ἡ ἐτυμηγορία ἐξεδόθη.

— Ἀδιάφορον, ἂν ἠμποροῦσε νὰ εὗρεθῇ... Νά! ὁ καρβουνιάρης δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν κύριον Λουδοβίκον, μήτε τὴν γυναῖκά του. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ κατέθεσαν ὅτι εἶδαν συχνὰ εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας Φασίτ ἓνα κύριον καλοφορεμένον. Ἡ δουλειὰ εἶνε νὰ τοὺς βάλωμε κατὰ πρόσωπον μὲ αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἀλλὰ πῶς; Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ δολοφόνος θὰ φυλαχθῇ καλὰ νὰ μὴ φανερωθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φέρῃ τὸν καρβουνιάρην εἰς τὰ μέρη ποῦ ἴσως τὸν ἀπαντήσῃ. Εἶνε μιὰ ἰδέα ποῦ ἔχω τώρα καὶ ὀκτὼ ἡμέραις, καὶ προχθές, ὅταν εὐγῆκα μὲ τὸ φυσικόν μου πρόσωπον, πῆγα καὶ συνωμίλησα μὲ τὸν Ὁβερνὸν ἐμπρὸς στὸ μαγαζὶ του, τὸν ἐκέρασα μάλιστα κ' ἓνα κρασί, καὶ τώρα εἴμεθα δυὸ καλοὶ φίλοι. Μιὰ ἀπ' αὐταῖς ταῖς ἡμέραις θὰ τοῦ προτείνω ἓνα μικρὸ περίπατο εἰς ταῖς ἀριστοκρατικαῖς συνοικίας... καὶ θὰ ἰδοῦμε.

— Δὲν λογαριάζω σχεδὸν τὴν τύχην, ἀπῆντησε μετὰ θλίψεως ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἡ τύχη μᾶς ἐφάνη πάντοτε ἐναντία. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ βάλῃς εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέαν σου, ἀλλὰ περιμένω καλλίτερον ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ὁ-

ποίαν ἤρχισα ἀπόψε, εἰσαχθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δίσνευ.

— Τὴν ἐρωμένην τοῦ Τολβιάκ. Μάλιστα, αὐτὴ πρέπει νὰ γνωρίζῃ πολλὰ δι' αὐτόν, καὶ βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιᾶ, πῶς δὲν εἶνε ἀσπροπρόσωπος. Πρῶτα, πρῶτα ἐξοδεύει πολλὰ χρήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἔξερει ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχονται αὐτὰ τὰ χρήματα, διότι εἰς τὴν ἀστυνομίαν δὲν τοῦ δίδουν τόσα πολλὰ διὰ νὰ περναῖ τέτοια ζωὴ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίσωμε, καὶ ἔχετε πολὺ δίκαιον νὰ χωθήτε μέσα στὴ συναναστροφή του. Νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἀρχηγέ, δὲν ἐκατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμένον σας;

— Δὲν ὑποπτεύθη ποτὲ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας.

— Εἶνε ἀλήθεια, πῶς πολὺ ἐπιτύχατε ἴσ' ἂν Ἰνδὸς πρίγκιπας, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα ὡς οἰκονόμος. Τὸ καφτάνι καὶ τὸ σαρίκι μοῦ πηγαίνουν κάπως, καὶ τὸ βάψιμον τοῦ προσώπου δὲν με ἐνοχλεῖ πολὺ. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ με στενοχωρεῖ εἶνε νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ μιῶ καὶ νὰ καπνίζω τὴν πίπα μου. Ὅμως βγάζω τὸ δίκρο μου, ὅταν εἶμαι μαζὺ με τὸν Πήγασον.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ψευδὴς Ναβᾶβ, ἐγὼ δὲν πηγαίνω τόσον μακριὰ ὅπως σὺ. Δὲν κατηγορῶ τὸν Τολβιάκ, θέλω ὅμως νὰ μάθω ἀκριβῶς, διατί ἐπιθυμεῖ τόσον νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ. Αὐριον θὰ δεχθῶ ἕνα μεσίτην, τὸν ὅποιον ὑπεσχέθη νὰ μοῦ στείλῃ καὶ θὰ πληρώσω γενναίως τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Θὰ σὰς κοστίσῃ ἀκριβὰ, ἀρχηγέ.

— Ἀδιάρφορον. Ἡξέυρεις πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐξοδεύσω καὶ τὸν τελευταῖόν μου ὀβολόν, ἐὰν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, διὰ νὰ σώσω τὸν Λουδοβίκον. Ἄλλως τε, προσέθεσεν ὑπομειδιῶν, ἀπόψε εἰς τὴν συναναστροφήν αὐτὴν τῆς Ἀγγλίδος ἐκέρδισα ἀρκετὰ διὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα.

— Ὅ, τι πάρεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ εἶνε κέρδος, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Πιεδούσης.

— Τὰς ἐρεῦνας θὰ τὰς διευθύνω ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ θὰ με συνδράμῃς νὰ τὰς ἐπιτηρῶ. Δὲν εἶνε ἐπίσης ἀπίθανον ν' ἀποφασίσω νὰ συνδεθῶ με καμμίαν μυστικὴν φίλην τῆς Ἀγγλίδος. Μετὰ τὸ μέσον αὐτῆς θὰ μάθω πολλὰ πράγματα, πιστεύω δὲ ἰδίως, ὅτι θὰ μοὶ εἴπῃ ποῖα ἀκριβῶς εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀραβέλα Δίσνευ, τὴν ὁποίαν ὁ Τολβιάκ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐταίρων τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς.

Οὐδὲν σημεῖον ἐνθουσιασμοῦ ἐξεδήλωσεν ὁ Πιεδούσης εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Οὐδόλως ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν σχέσιν μεταξὺ τῆς κομψῆς συναναστροφῆς τοῦ ἀνιχνευτοῦ καὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Δὲν ἐτόλμα εἰσεῖναι νὰ τὸ ἀνομολογήσῃ καθ' ἑαυτόν, τῷ ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ὁ ἀρχηγός του ἐξέπεσεν ὀλίγον.

— Ἴδου ὅτι σὲ εἰδοποίησα, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον Λεκὸκ, εἰς σὲ ἀνήκει τώρα νὰ ἐργασθῆς συνετῶς. Ἐχω κατὰ νοῦν

νὰ σ' ἐπιφορτίσω νὰ παρακολουθήσῃς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Τολβιάκ, πρέπει ὅμως κατὰ πρῶτον νὰ ἴδῃς αὐριον τὸν Πήγασον, τὸν ὅποιον νὰ παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου, νὰ μνηύσῃ εἰς τὸν υἱόν μου ὅτι ἐργάζονται δι' αὐτόν καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ ἀποθαρρύνεται. Φοβοῦμαι πάντοτε μὴ κάμῃ κανὲν ἀπελπιστικὸν κίνημα.

— Ὡς δι' αὐτό, ἀρχηγέ, δὲν ἔχει κανένα φόβον, διότι ὑποβάλλεται εἰς τὸν κανονισμόν καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι. Τὴν ἡμέραν τοῦ βγαζοῦν τὸ δυναστικὸ ἐσωκάρδι, ἀλλὰ τοῦ τὸ βάζουν πάλιν τὴν νύκτα, καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν ποτὲ μόνον. Ὅσον διὰ τὴν παραγγελίαν ποῦ μοῦ δίνετε, ὁ φύλακας τῆς Ροκέτας θὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Αὐτὸς εἶνε καλὸ παιδί, καὶ ἐπῆρε με καλὸ μάτι τὸν κύριον Λουδοβίκον, καὶ θὰ ἔδιδε με εὐχαρίστησί του τρεῖς μῆνας τὸν μισθόν του, ἂν ἤμπορῶσε νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν εἰδήσιν ὅτι ἔλαβε τὴν χάριν του.

— Δὲν θέλω χάριν, εἶπεν ὁ γέρον μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, θέλω ἀπόφασιν ἐπανορθωτικὴν. Θέλω ὁ ἀληθὴς δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπιβαλλομένην ποινὴν του διὰ τὸ κακούργημα τὸ ὅποιον ἔκαμε, θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Διὰ νὰ συλλάβω δὲ αὐτόν, εἶνε ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ ἐπανεύρω τὸν βωβόν, τὸν ὅποιον ὁ δολοφόνος αὐτὸς ἢ οἱ συνένοχοί του ἀφῆρασαν. Φθάνομεν εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον»... οὔτε λέξιν πλέον. Ἐγὼ γίνομαι πάλιν Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας καὶ σὺ Ἀλῆς. Αὐριον, ἀφοῦ ἴδω τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Τολβιάκ, θὰ σοὶ εἴπω τί περιμένω ἀπὸ σέ.

ΣΤ'

Εἰς τὰς Ἰνδίας οἱ Ναβᾶβ ἐγείρονται ἀργὰ, ὁ δὲ πρὸ τινων ἡμερῶν καταλύσας εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» οὐδὲν παρήλαξεν ἐκ τῶν ἔξεών του. Ἐμενεν ἀόρατος μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὁ δὲ πιστὸς Ἀλῆς, ὅστις ἐκοιμᾶτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου, εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον μέχρις οὗ ὁ αὐθέντης αὐτοῦ ἤθελεν ἐγερθῆ.

Τὸ φαγητὸν ἐκόμιζον οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου, οἵτινες ἀπεσύροντο, ἀφοῦ ἀπέθετον τὰ πινάκια ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ εὐγενεῖς Ἀσιανοὶ συνειθίζον νὰ τρώωσι μόνοι, μόνος δ' ὁ μαῦρος οἰκονόμος ἦτο δεκτὸς νὰ ὑπηρετῇ τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώρας. Ὁ οἰκονόμος αὐτὸς ἔτρωγεν ἐκ τῶν περισσευμάτων, ἅτινα ἦσαν ἄφθονα, διότι ὁ Ζαφὲρ διέτατε καθ' ἑκάστην φαγητὸν δι' ὀκτὼ ἀνθρώπους.

Ὅθεν, ὅτε ἄρχων καὶ ὁ θεράπων αὐτοῦ ἔζων οὕτως ἀμφότεροι ἀπομεμονωμένοι, ὁ δὲ σχεδὸν μυστηριώδης βίος, ὃν διῆγον, ἐπέσυρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ σέβας τῶν οἰκετῶν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἄλλως τε, οὐδέποτε ἐξήρχοντο πεζῇ. Τὸ ὄχημα, ὅπερ ὁ Ναβᾶβ εἶχεν ἐνοικιάσει, ἐρχόμενον, περιέμενεν αὐτοῦς πρὸ

πλαγίας τινος ἐξόδου τοῦ ξενοδοχείου, ὁ δὲ Ἀλῆς ἐλάμβανε θέσιν πλησίον τοῦ ὤραιου γέροντος, ὃν οἱ Παρισίνοὶ ἐθαύμαζον καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

Ὅσάκις ξένος τις παρουσιαζέτο, ὅπερ συνέβαινε συχνάκις, διότι οἱ πλούσιοι ξένοι πολιορκοῦνται ἀδιακόπως ὑπὸ αἰτητῶν, ὁ Ἀλῆς, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐλάμβανε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸν κύριόν του, καὶ ἐπανήρχετο, σιωπηλὸς πάντοτε, νὰ ζητήσῃ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐπέθυμει νὰ εἰσαχθῇ.

Ἡ ἐθιμοτυπία αὕτη ἦτο ἀμετάβλητος, ὅπως καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας.

Ποίαν χρῆσιν ἢ Αὐτοῦ Ἰνδικὴ Ἐξοχότης ἔκαμεν τοῦ καιροῦ, ὃν δὲν ἀφίερον εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τοὺς περιπάτους; Οὐδὲν περὶ τούτου ἐγνώριζον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφρόντιζον νὰ μάθωσι, διότι ἐντὸς τοῦ παγκοσμίου ἐκείνου ξενοῦνος εἶνε εἰθισμένοι εἰς ὄλας τὰς ἰδιοτροπίας.

Ἵπέθετον ὅτι ὁ πρίγκιψ διῆγε τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ τοῦ καπνίζων ἐντὸς δωματίου ροκά, ὃν εἶχε φέρει μετὰ τῶν ἀποσκευῶν του, καὶ τὸν ὅποιον ὁ οἰκονόμος Ἀλῆς ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ διατηρῇ ἐν καλῇ καταστάσει.

Ἄλλ' ἠπατώοντο μεγάλως, διότι ἐὰν ὁ γέρον Λεκὸκ εἶχεν ἀγοράσει τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο κατὰ τὸ ἐν Λονδίῳ ταξειδιόν του, ἔπραξε τοῦτο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα δώσῃ εἰς τὴν διαμονὴν του τύπον ἀνατολικόν. Οὐτ' αὐτὸς οὐτ' ὁ Πιεδούσης οὐδέποτε ἠγγίζον αὐτόν. Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐκάπνιζεν ἢ πίπας ἐκ χύματος, ἐλυπεῖτο δὲ πολὺ, διότι τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίνετο ἠμπόδιζεν αὐτόν ν' ἀφῆθῃ εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἐντρυφήμα. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐκάπνιζεν ἐνίοτε σιγάρον, θὰ εὐρίσκετο ὅμως εἰς ἀμνηχανίαν ἂν ὑπεχρεοῦτο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς τοῖς ἀνατολίταις ἐργαλείου.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον τῆς ἔφεσπερίδος τῆς Ἀραβέλας Δίσνευ εἶχεν ἐγκλεισθῆ μετὰ τοῦ οἰκονόμου αὐτοῦ καὶ ἔδιδεν αὐτῷ τὰς ὁδηγίας του διὰ τὴν περιμενομένην ἐπίσκεψιν, ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ ἐνδιατιμήματος. Ὁ Πιεδούσης ἐγνώριζεν ὅ,τι ὤφειλε νὰ πράξῃ καὶ ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ, ἐνῶ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐλάμβανε ἐφ' ἐνός διβανίου τὴν μεγαλοπρεπῆ στάσιν, τὴν ἀρμολύουσαν εἰς τὸν Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας.

Μετὰ τινος στιγμῆς, ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὔτε λέξιν ἀπήντησε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, ἐρωτήσαντα ἂν ἢ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εὐηρεστεῖτο νὰ δεχθῇ ἄνθρωπον ἀποστελλόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί, ὁ Πιεδούσης, ἀτάραχος ὡς βωβὸς σεραγίου, ὠδήγησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἄτομον, ὅπερ δὲν συνέστηνον οὔτε ἡ ἐνδυμασία οὔτε ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ. Ἦτο εἰδεχθὴς γέρον, με πικρὸν πώγωνα, δασύτριξ, ρυτιδωμένος ὡς ἐψημμένον γεῶμηλον, καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμένος. Τὸ ἐπιχρῆματιόν του δὲν ἐφαίνετο κατεσκευασμένον δι' αὐτόν, ὁ τετριμμένος λαμοδέτης

αὐτοῦ οὐδὲν ἴχνος λευκοῦ ὑφάσματος ἀφινε νὰ φαίνεται, ὁ δὲ φαῖος πῖλος δὲν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἠρίθμει βεβαίως μακρὰς ὑπηρεσίας.

Δὲν ἐφαίνετο οὔτε νέος οὔτε γέρον. Δὲν εἶχεν ἡλικίαν. Γενειάς, ἀδεξίως κεκαρμένῃ, ἐκάλυπτεν ὀλοσχερῶς τὸν πώγωνα, τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρειάς, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει μεγάλα δίοπτρα, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ. Ἀνάστημα κυρτόν, ὡμοὶ καμπύλοι, καὶ κνήμαι σκαμβαὶ συνεπλήρουν τὸ ἀχαρι τοῦτο σύνολον.

Ὁ Ναβὰβ παρετήρει αὐτὸν μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ δείξῃ αὐτῷ διὰ νεύματος κάθισμα. Τῷ ἐφαίνετο ἀορίστως πως ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον τὸν ἱματισμὸν του καὶ θὰ ὑπεκρίθη τὸ ὅποιον ἔφερε πρόσωπον πρὶν παρουσιασθῆ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Ἀποῦ εἰσήγαγεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυρίου του βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε «Δυσπιστεῖτε».

— Πρίγκιψ, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ μὲ προφορὰν ἐλαφρῶς γερμανικὴν, ὀνομάζομαι Χόλτζ, καὶ εἶμαι ἀπεσταλμένος πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ναί, γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸκ δι' ὕφους ἡγεμονικοῦ. Καθίσατε.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς ἀκρας μιᾶς ἑδρας, ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ, ἤντησεν ἐκ πυξίνου ταμβάκοθῆκης ἀφθονον δόσιν ταμβάκου, ἀπεμύθη θορυβωδῶς διὰ ρινομάκτρον μὲ ραβδώσεις καὶ ἤρχισεν οὕτως :

— Πρίγκιψ, ὁ κύριος Τολβιάκ μοι ἐξήγησε τί ἐπιθυμεῖτε. Ἡ εἰδικότης μου εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ἀπόντων καὶ τῶν ἐν ἀποκλήρωσει κληρονομιῶν. Εἶμαι ἐγνωσμένος ὅτι ἐπέτυχον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐργασιῶν ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα. Πιστεύω λοιπὸν νὰ μὴ βραδύνω νὰ σὰς φέρω εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσετε τὰς γενναίας προθέσεις σας ὑπὲρ τῶν κληρονομῶν τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Μοὶ εἶπον ὅτι πράγματι εἰσθε πολὺ ἱκανὸς ἀνθρώπος, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὅστις ἐζήτηε νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἵνα σπουδάσῃ ἐν ἀνέσει τὸν προστατευόμενον τοῦ Τολβιάκ.

— Εἶμαι ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἐπανέλαβεν ὁ πρᾶκτωρ, ὀφείλω δὲ νὰ σὰς εἶπω, πρίγκιψ, ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ εἶδους τούτου κοστίζουν ἀκριβᾶ. Εἶνε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνταποκρίσεως, ἡ ἀντιγραφὴ ἐγγράφων, ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρακτόρων. Οὕτως, ἐσοχάτως ἀκόμη, προκειμένου περὶ τῆς κληρονομίας Ρογέ, δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπανεύρω τοὺς δικαιοῦχος ἢ ἀνασυνιστῶν τῆν ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὄλων τῶν Ρογέ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον εἶχε προπληρώσει ὄλα τὰ ἔξοδα.

— Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ναβὰβ, παρατηρῶν τὸν τετριμμένον πῖλον τοῦ κυρίου Χόλτζ.

Οὗτος ἠγνόησε καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας :

— Ἡ Ἐξοχότης σας φρονεῖ ἴσως ὅτι εἶμαι πολὺ πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταβάλλω τ' ἀναγκαῖα χρήματα. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι κακοφορεμένος, ἀλλ' εἶνε ἡ συνθήειά μου, διότι ἂν ἐνδυθῶ κομψῶς δὲν θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς ἀνθρώπον σπουδαῖον. Φορῶ τετριμμένα ἐνδύματα, διότι δὲν θέλω νὰ μὲ συγγέωσι μὲ ἐκείνους, οἵτινες μεγαλοπιάνονται. Εἶμαι ὅμως, ἂν ὄχι πλούσιος, τοῦλάχιστον εὐπορος, καὶ ἂν σὰς ζητῶ νὰ προκαταβάλετε τὰ πρῶτα ἔξοδα, τὸ κάμνω, διότι δὲν θέλω ν' ἀλλάξω τὸ σύστημά μου. Ἐχω ὡς ἀρχὴν ὅτι ὁ πελάτης πρέπει νὰ πληρῶνῃ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν δυσκολίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶπε μειδιῶν ὁ ἀρχων τῆς Βαχώρας. Ἡ δύνασθε μάλιστα νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμνετε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς σας, διότι ὁ κύριος Τολβιάκ μὲ προειδοποίησεν ὅτι οὐδέποτε ταξείδευετε χωρὶς προμηθείας.

— Προμήθειαι εἶνε ἡ κυρία λέξις, θαυμαζῶ δὲ πόσον ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει καλῶς τὴν γλῶσσάν μας.

— Τὴν ὀμιλῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, εἰς δὲ τὸ Ποντιχερῆ, ὅπου ἐπέρασα τὴν ζωὴν μου, πάντοτε μὲ Γάλλους συναναστρεφόμην. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας. Διὰ νὰ τὴν ἀρχίσετε, σὰς ἀρκοῦν δέκα χιλιάδες φράγκων; εἶπεν ὁ Ζαφέρ, λαμβάνων δέμα χαρτονομισμάτων εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δίθανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Χόλτζ. Ἄλλωςτε, ὅταν τὸ ποσὸν αὐτὸ τελειώσῃ, θὰ σὰς δώσω λογαριασμὸν τῆς χρήσεως αὐτοῦ, καὶ ἂν, ἕως τότε, δὲν ἔχω ἀκόμη κατορθώσῃ τι, θὰ δώσετε ἀκόμη ἐν συμπλήρωμα.

— Σύμφωναι. Εὐαρεστήθητε κατὰ πρῶτον νὰ λάβετε τοῦτο.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ δέμα τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, προσηρμοσμένων διὰ μιᾶς βελόνης, ἀπαξ δ' ἔλαβεν αὐτὰ ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ. Ἐκτελῶν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰς δύο ταύτας κινήσεις, ἐκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ πρῶτην φορὰν ὁ Ναβὰβ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνωθεν τῶν καλυπτόντων αὐτοὺς δίοπτρων τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κυρίου Χόλτζ.

— Καλά, ἐσκέφθη. Τώρα γνωρίζω ποῦ νὰ βασισθῶ.

Καὶ εἶπεν ἡρέμα :

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω ὅτι μετὰ τινα καιρὸν ἀπὸ σήμερον θὰ μοὶ φέρετε πληροφορίας περὶ τῶν συγγενῶν, ἀγνώστων ἀχρι τοῦδε, τοῦ καλλιτέρου φίλου τοῦ πατρός μου ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, πρίγκιψ. Τὸ πρακτορεῖον, τὸ ὅποιον διεύθυνω, εἶνε οὕτω διοργανωμένον, ὥστε ἐπιτρέπει νὰ φθάσῃ τις ταχέως πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐχει διακλαδώσεις μὲ ὄλον τὸν κόσμον. Ἄλλως τε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι

οἱ πλάγιοι ἀπόγονοι τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν κατοικοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν. Μόνον, πρίγκιψ, πρὶν ἀρχίσω τὸ ἔργον, ἔχω ἐρώτησίν τινα νὰ σὰς ἀπευθίνω.

— Καὶ ἐγώ, πρὶν σὰς ἀπαντήσω, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀφήσω διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐχω διαταγὰς νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ὑποβάλλω εἰς τὴν δυσἀρέσειαν ν' ἀκούσετε διάλογον εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε λέξιν θὰ ἐνοήσετε.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ ἀρχων τῆς Βαχώρας ἠγέρθη, διήλθε βραδέως τὴν αἴθουσαν, καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς συγκοινωνούσης θύρας.

Ὁ Ἄλῆς ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, εὐθύς καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἀρμόζει εἰς δούλον φρουροῦντα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἔτοιμος νὰ γείνῃ πάλιν Πιεδούσης, ἂν ἡ ὑπηρεσία τὸ ἀπῆτει.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Ἡξέυρεις ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κατεργάρας ! τῷ λέγει.

— Κανένας ἀνθρώπος τοῦ Τολβιάκ, βέβαια ! ἀπήντησε χαμηλῆ τῇ φωνῇ ὁ πρῶην ἀριθμὸς 29.

— Καλλίτερα ἀπ' αὐτό, παιδί μου, ἐπανέλαβεν ὁ ψευδῆς Ναβὰβ. Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος Τολβιάκ.

[Ἐπειτα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ Προσεχές :

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἔλαβεν ἦθος περιφροντι καὶ τεταραγμένον.

— Δὲν μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ὁράτιος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σκέπτομαι ... Ναί, φοβοῦμαι, ὅτι ἡ Χάρις ἔχει ἀπόκρυφόν τινα λόγον, ὅπως ἀναβάλλει τὸν γάμον μας, τὸν ὅποιον δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ἐμπιστευθῇ οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα ἀκούσιον καὶ :

— Τί σὰς κάμνει νὰ σκέπτεσθε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν κατέλαβον δακρύουσαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ... ἐνίοτε δὲ ἀκόμη καὶ ὅταν ὀμιλῇ εὐθυμῶτατα ... αἴφνης παραλλάσσει τὸ χρῶμά της καὶ ἀπομένει σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ὅταν ἠγέρθη τῆς τραπέζης ... τὴν παρετηρήσατε ; μὲ προσέβλεψε διὰ βλέμματος τόσοσ παρὰδῶσου ... ὡς ἐὰν ἔπασχε δι' ἐμὲ ... τί σημαίνουν λοιπὸν ὄλα ταῦτα ;